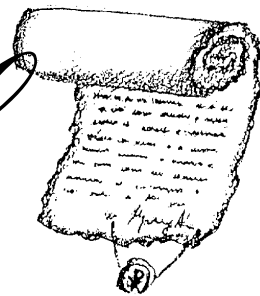




# Hírlevél



A NAGYTÉTÉNYI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG  
BELSŐ LAPJA

2017. október 06. Templomszentelés ünnepe

XXV. évfolyam 2. szám

## Minden forrásom belőled fakad!

A zsolttáros hitből fakadó örömmel énekl, hogy minden forrása az Isten. Az a forrás, amely soha ki nem apad, ami élő és éltet. A szamariai asszony történetéből (Jn 4,7-26) tudjuk, hogy Jézus Krisztusban „az örök életre szökellő vízforrás” (Jn 4,14) megjelent közöttünk. Az Eucharishtiában pedig az Úr Jézus az élet kenyerét úgy adja nekünk, mint a kegyelmi élet, a Krisztust követő keresztény élet táplálékát és legfőbb forrását.

Életünket sokszor hasonlítjuk úton levéshez. Ehhez szükség van energiára, olyan dologra, ami lendületet adhat, ami átsegít a holtponthoz. Az eucharisztikus kongresszusnak, amelyre készülünk, jelmondata: Minden forrásom belőled fakad.

Életünk alapvető forrása az imádság, az Istennel való kapcsolat. Ebben benne van az egyéni imám, a közös imádságaink, a liturgián való részvétel. Az imádság kapcsolat Istennel. Fontos, hogy legyen személyes része, amelyben én és az Isten együtt vagyunk jelen. Időt szánok az imára, időt adok az Istennek. Reggelente átmegek a templomba, csendes imára. Egyre fontosabbá válik ez a 10 perc. Persze tudom, erre igazából nincs mindenkinek lehetősége. De otthon is megteremthetjük ezt a 10 perces csendet. Gondoljuk át, hogyan érkezem a Szentmisére, mi az, amit kapok egy-egy alkalommal? Megtapasztalom-e életadó erejét?

Fontos forrás a **kapcsolat** másokkal. Bár ebben nem könnyű a forrást felfedezni. Kétirányú a dolog. Amikor én adok valamit a másoknak, és amikor én kapok valamit. A kettő nem mindig válik el élesen egymástól. Papként sokszor élem át, hogy tanácsot kérnek. Akár gyónásban, akár más formában. Ilyenkor alapvetően én vagyok forrás a másik számára. De a másik bizalma, odafigyelése számomra is forrás lehet. Fontos számomra, hogy legyenek olyanok, akikkel meg tudok beszélni dolgokat. Paptársak között, vagy egy-egy jó barát lehet ilyen. Ilyenkor kölcsönösen tudunk egymás számára forrássá válni.

**Napi feladataim** úgy jelenthetnek forrást, hogy értékes dolgokat tudok elmondani, továbbadni. Felhívom valamire a figyelmet. Persze ez kapcsolódik a kapcsolatokban elmondottakkal. Ilyenkor a visszajelzés fontos számomra. A papi feladatok végzése sok örömmel tölt el. Bár vannak nehéz helyzetek, például az iskolai hitoktatás. Mégis igyekszem lelkesedéssel végezni mindezt. Ezekben is a kapcsolatok azok, amelyek megerősítenek. Gondolkodjunk el bátran személyesen, családi körben vagy egy-egy közösségben, hogy milyen forrásokat fedezek fel magamban és magam körül!

*Fülöp Ákos plébános*

## A TARTALOMBÓL:

Rózsafüzér zarándoklaton .....	2. oldal
Botos Ferenc: Eucharisztia .....	2. oldal
Beszélgetések a plébánia jövőjéről.....	3. oldal
Keresztút a budafoki kálvárián.....	3. oldal
A Háló táboráról .....	3. oldal
Botos Ferenc: Nyárutó.....	3. oldal
Olvassunk verset, mert érdemes! .....	4. oldal
A Háló táboráról .....	4. oldal
Az Úr házána építése és felszentelése.....	5. oldal
Piroska és Farkas.....	5. oldal
Kempis .....	6. oldal
Krónika.....	6. oldal
Naptár.....	6. oldal

## Visszaemlékezés a nagytétényi családos közösség nyári lelkigyakorlatára

Idén, június végén, Válon gyűltünk össze a szokásos 3 napos lelkigyakorlatra.

Nagyszerű helyszín, még közel is volt, alkalmas idő, kiváló, rutinos vezető. Hofher József jezsuitát sikerült idén megkérnünk erre a szolgálatra. Ő a Szent Ignáci lelkigyakorlatok egyik legavatottabb ismerője. Persze itt az időkorlátok miatt erről szó sem lehet, de azért sok eleme visszaköszött annak is. Hofher atya közvetlen, emberi, jó humorú, és hamar ráállt a mi hullámhosszunkra.

Fő témánk a kiüresedés volt, és megtudtuk, hogy igazából mindenkinek hiányzik valami, hisz emberek vagyunk, nem istenek. A következőkben pár gondolat a lelkigyakorlat témájából, amelyekkel József atya segített bennünket, hogy saját meditálásaink sikeresebbek lehessenek.

Amikor Isten megszólította Ábrahámot, olyan 4-es ígéretet fogalmazott meg, amely a 4 elemi vágyunkat elégíti ki.

- Valahová tartozhassunk
- Szeressek és szeressenek
- Legyen nevem, önmagam lehessek, legyen személyiségem
- Dicsérjenek, értékeljenek

Mindenkinek vannak valahol hátralékai. Segítséget kaptunk, hogy a meditációban ezek előjölessenek.

Aztán Péter élettörténetén keresztül a kihívásokról gondolkodtunk. Az ő élete végig az volt. Isten gyakran olyan helyzetekbe visz, ami nekem nem feltétlenül jó. Igazi kihívások két személy mély kapcsolatából születnek, ilyen különösképpen az Istennel való kapcsolatunk. Higgyünk benne, hogy Isten úgy ad kihívásokat, hogy közben fejlődünk. A legnagyobb kihívás, amikor az intellektusunkkal kell szembe menni. „Vesd ki újra a hálót!” Azután aztán, amikor szembesülünk a valósággal, az eredménnyel, kétféle reakció létezik: az egyik sírva fakad, a másik öngyilkos lesz. El kell hinnünk, hogy mindig van folytatás. A szeretet minden korábbi eseményt felül tud írni.

Másképp imádkozik a fiatal, a középkorú és az idős. A szemlélődő forma azoknak jó elsősorban, akikkel már történt valami. A szemlélődésben a jelenben vagyok. A múltban és a jövőben nehéz Istennel találkozni. Ő maga is a jelenben van. Ott elszenvedem, ami a tisztuláshoz, a szembenézéshez kell.

Az ott eltöltött napokról még sokat írhatnék, mennyi minden értékeset építhettem bele a személyiségembe, ha a lelkigyakorlatot átélve végeztem, de talán érzékeltetésre ennyi elég is volt. Szívesen megemlíteném még, hogy hogy többen voltak olyanok, akik először voltak velünk. Nagy öröm volt az a visszajelzés, hogy jövőre is veletek szeretnék lenni. Remélem így is lesz, és abban is reménykedem, hogy ez azoknak is egyfajta bátorítást ad, akik még nem voltak velünk, és szeretnének az év néhány napjára kivonulni velünk, kicsit tükörbe nézni, és a közösség segítségét is igénybe venni az Isten kereséséhez.

Azért, hogy ha valakinek kedve támadt jövőre velünk lenni, akkor is elsősorban Istent keresse, ne a telefonszámomat, ez utóbbit most megadom: 20/264-3297  
Szeibert András

## Botos Ferenc: EUCHARISZTIA

/haiku/

a búzatábla

érett aranyban lángol

ez az Ő teste

súlyosuló szem

szőlőfürt Grál-mosolya

ez az Ő vére

## Rózsafüzér zárándoklaton

2017 májusában ismét megrendezésre került a Budapest körüli Élő rózsafüzér zárándoklat, melynek fő célja az ima Budapestért és a főváros lakóiért. A zárándoklatot indító és fogadó templomok mindig változatlanok, az útvonalak is elég kötöttek, így érthető, hogy sokan évről-évre más és más útvonalat választanak a kilenc lehetőség közül, azaz mondhatnánk úgy is, hogy „forognak” a város körül.

Idén Farkasréten kb. 70 fő gyülekezett, érdekes módon most többen választották a 5-ös (nagy-tétényi) szakaszt, mint máskor, kb. 40-en. Kaptunk lelki vezetőt is, Umhauser Ádám diakónust, akit nem sokkal később pappá szenteltek. Az első megállónk a gazdagréti Szent Angyalok Plébánián volt, ami teljesen elkészült. A templom fontos szerepet fog betölteni a 2020-as Eucharisztikus Kongresszuson. Az ide belépő híveket lenyűgöző látvány fogadja, a templom mozaikjait Marko Rupnik jezsuita szerzetes és művész készítette húszfős csapatával, kik túlnyomórészt szintén papok ill. apácák. Már orgona is van a templomban, az imádságos lelkület kellékei adottak. Ugyanakkor a templomot bemutató képviselő-testületi tag arcán csalódás látszódott. Mint megtudtuk, a gond elég nagy, a templom férőhelykapacitása korán sincs kihasználva, itt is jelen van az általános érdektelenség, mint jelenség. Sok az üres szék... Pedig a templom vonzáskörzete elég nagy.

A Dobogó-hegyen Ádám atya megáldotta a várost, majd Kelenvölgy felé indultunk. A lorettói litánia elimádkozása után a kedves kelenvölgyi asszonyok ismét vendégül láttak minket, szinte el sem engedtek addig, míg el nem fogyott a sok ennivaló. Sajnos a fiatalság itt sincs jelen, mint megtudtuk. István atya, a helyi pap kénytelen különféle praktikákat bevetni, hogy megfogja őket. Például lehetőség van fűszernövényeket termesztetni a plébánia mögötti kertben, de van cserkészcsapat is és még sorolhatnánk.

A 40 fő időközben kissé leapadt, mint szokott. A Vöröskúti határsor lépcsőit ugyan elkerültük, mivel felújítás alatt állt, viszont az útvonal hossza kissé megnőtt.

Sokakban felmerülhet a kérdés: A külső szemlélők hogyan reagálnak a zárándoklatra, elvégre miattuk is járunk-kelekünk. Leginkább az enyhe, archaikus mosolyt lehet megfigyelni az emberek arcán, mintha nem egészen értenék, hogy mitől vagy kitől vagyunk ilyen vidámak, lelkesek. A közömbös tekintet nem annyira jellemző. Negatív megnyilvánulást sem lehet tapasztalni.

A Kamaraerdőben hosszabb pihenőt tartottunk, itt mindig lehetőség nyílik a kötetlen beszélgetésre, eszmecserére, a Memento park (Szoborpark) előtt pedig imát mondtunk a kommunista diktatúra áldozataiért. A Szent Arnold lelkigyakorlatos házba sajnos nem mehettünk be most sem. „Kopogtunk, zörgettünk”, de az ajtó nem nyílt ki, néma csönd fogadott minket, kicsit csalódottak voltunk. Persze aztán világossá vált számunkra, hogy náluk ismét egy komoly lelki program folyik, ami nem teszi lehetővé a találkozást. Ők egy velünk párhuzamos vágányon haladnak, a két vágány végpontja viszont ugyanott van. Így viszont több idő jutott a Szent István templomban arra, hogy Udvarnok László atyát hallgassuk, aki nemrég lett Budafok-Tétény díszpolgára. László atya ismét a kökemény szigor és a humor egyfajta ötvözetével kötötte le a figyelmünket, lelkünket.

A Baross Gábor telepi Jézus Szíve templomban Mazgon Gábor atya és Sisak tanár úr mindenkit egyenként kézfo-gással üdvözölt, ami kissé szokatlannak tűnt számunkra, de mindenképpen nagyfokú figyelmességre vall. Gábor atya olyan érdekességeket is mondott a templomról, amit eddig még nem igazán hallhattunk senkitől sem. A Szent Donát-hegyi emlékhelyet elhagyva elimádkoztuk az utolsó Szentolvasót is, ezt követően találkoztunk a Soroksárról induló csoporttal, így a zárándokok létszáma ismét elérte 70 főt. A záró szentmisét Székely János püspök atya mutatta be.

A zárándoklat lényege nemcsak a megérkezésben rejlik, hanem a testet és lelket üdítő utazásban is. Lehetőség erre szinte bármikor és bárhol van, akár gyalogosan, vagy kerékpáron, sőt még motoron is. A lényeg az, hogy a testi-lelki tunyaságunkat tegyük le, ha egészségünk engedi és lépünk ki a komfortzónánkból és hangolódjunk Jézusra, Szűz Máriára.

Király Z.

## Botos Ferenc: NYÁRUTÓ

/haiku/

vércsepp virágok  
még feltündökölnek: zengj  
tücsöktambura

## Folytatódnak a beszélgetések a plébánia jövőjéről

Amint erről a legutóbbi számban is beszámoltam, ha-vonta 1-szer összejövünk, és beszélgetünk arról, ho-gyan is tudnánk a plébánia életét (még) jobbá tenni. A felmerült hiányokat csoportosítottuk, és első lépcsőben a belső összetartás hiányaival kezdtünk el foglalkozni. Több ötlet és gondolat is felmerült, több ehhez kötődő program meg is valósult, de több hosszabb távú, ezért ezekre majd rövidesen felfigyelhetnek a hívők. Két dolgot említenék meg most csak nagyon röviden.

Szeretnénk, ha az idejárom emberek, amikor ide jönnek, mintegy közösségben éreznék magukat. Ehhez az is hozzátartozik, hogy odafigyeljünk egymásra, osztozzunk egymás ünnepeiben is. Ennek segítésére rövidesen, sőt lehet, hogy a Hírlevél megjelenésére már meg is történt, egy megszólító levelet vehetnek el, amelyben pár adatot kér a plébános úr. Ezek azt a célt szolgálják, hogy a plébánián a programok szervezői abba a lehetőségbe kerüljenek, hogy amikor valakinek valamilyen ünnepe van, akkor azt közösen megünnepelhessük, felköszönthes-sük, stb. Ez egy jó példa arra, hogy nem csak nagy megmozdulásokra kell gondolni akkor, amikor plébániai életről beszélünk, hanem apró kis figyelmességekre is, amelyek ugyanolyan fontosak lehetnek.

A másik megemlíthető az egyházközségi napok újbóli megszervezése. Korábban ez valóban egyfajta éven-kénti megújító motorja volt a plébániai életnek. Reméljük ez most is így lesz. Itt jó hangulatban, normális hang-nemben, személyes körülmények között lehetett a plébánia ügyeiről beszélgetni. Azt érezhette, aki eljött, hogy értékes a véleménye, közvetlenül bepillantást kaphatott a tervekbe, azaz talán átélhette, hogy ő is alakítója lehet Isten helyi egyházának. Reméljük ez így lesz most újra, évenként egyszer.

Az utóbbi alkalmunkon pedig az Érdektelenség, passzi-vitás témacsoportot vettük elő, és elkezdtük a helyzetet elemezni. Nyilvánvaló, hogy ezek a megfogalmazások egyfajta tünetet írnak le, és az egyes tünetek mögött akár ugyanazok az okok, vagy nagyon hasonló okok is szerepelhetnek. Például lehet, hogy a nagyobb figyel-messég a passzivitást is csökkentti, pedig a belső össze-tartásnál beszélünk róla. De nem baj, ez így a szép, ilyen az emberi élet, hogy ha valahol belenyúlunk javító szándékkal a „rendszerbe”, akkor ott is javulások kez-dődhetnek, ahol nem számítottunk rá. Én nagyon re-ménykedem benne, hogy például a Baba-mama kör, illetve egyéb még csak tervezett szintjén álló ötletek áthatják az egész plébánia életét, és az élet életet terem, a lelkesedés további lelkesedést szít.

Ezt a beharangozót ugyanazokkal a sorokkal fejezném be, mit az előző Hírlevélben.

A fentiek folytatásához, és hogy a beszélgetések a világ végéig tarthassanak, kérjük mindenki segítségét a következő módokon:

- imával,
- emberek ajánlásával, akiket érdekelhet ez a fo-lyamat,
- a leendő meghirdetett programokon való tevé-keny részvétellel, és az ezekre való személyes meghívásokkal
- egyéb ötletekkel.

Előre is köszönjük! Az ötletekkel kérem, keressétek jelen sorok íróját, a következő elérhetőségeken:

szeibert.andras@halo.hu; +36 20/264-3297

Szeretettel

Szeibert András

## Keresztút a Budafoki kálvárián

A Szent Kereszt felmagasztalásának ünnepén ismét megrendezésre került a Budafoki kálvárián a közös espereskerületi keresztútjárás. (A Budai-Déli espereskerület védőszentje a Szent Kereszt, e kerületbe tartozik a mi plébániánk is, a hat másik plébánia mellett.)

Az égiek ismét lehetővé tették a szabadtéri programot, ennek is köszönhető, hogy az átlagos létszámot elértük, vagy inkább meghaladtuk. Az esőnek ugyan lógott a lába, de nem eredt el. Talán a szél volt kissé zavaró, így gyertyát nem gyűjthattunk. Mindenesetre jó volt látni, hogy a nagytétényiek is megfelelő arányban vettek részt a többi plébániáról jött hívekhez képest.

A keresztúti elmélkedéseket ezúttal az albertfalvai Szent Mihály templom hívei „vállalták be” Gábel Henrik atya vezetésével. Az ájtatosság a Szentírásban található Szeretethimnuszra épült. (1Kor13,1-13)

*A keresztút misztériuma csak a szeretet látásában közelíthető meg. Mindaz, ami ott történt, a szeretet erejét és győzelmét hirdeti. Ezt a „mindennél magasztosabb utat”, a szeretetet kell megvalósítanunk nekünk is saját életünkben. A megvalósítás folyamat, melyben állandóan fejlődni kell, míg el nem jutunk odáig, hogy mint érett gyümölcs, az Atya kezébe hulljunk. (idézet a bevezető imádságból)*

Talán így még inkább megértjük, hogy a keresztút járása semmiképpen sem gyászmenet, nem egy elhunyt iránt fejezzük ki tiszteletünket, hiszen Jézus a nagybetűs Szeretet, a szeretet pedig nem halhat meg. Lehetőség szerint ne csak „végigimádkozzuk” a keresztutat, hanem elmélkedjünk – szembenézve önmagunkkal.

Király Z.

Falu végén templom, bemenjek-e nem tom. A tréfás rigmus a lényegre világít rá. Tulajdonképpen mi, keresztények se tudjuk, mit kezdjünk egy templommal.

Azt megszoktuk, később megtanultunk, hogy vasárnap misére kell menni, így egy héten egyszer biztos koptatjuk küszöbét az általunk választott templomnak. De mi a helyzet a hétköznapokkal?

Már kívülről fújuk az első kifogást. Hogyan menjek be egy templomba, ha nincsen nyitva? Belepillantottam már őszintén magamba: leszállnék-e a buszról, villamosról, ha megpillantok egy templomot? Elindulnék-e hamarabb a munkahelyemre, hogy útközben benézhessek Jézushoz? Ég-e bennem a vágy, hogy megcsodáljak belülről is egy kívülről ócska templomablakot?

Mi, fiatalok már keresztet se vetünk, ha elhaladunk egy templom előtt, ahogy ezt szüleinktől, nagyszüleinktől láthattuk.

Dsida Jenő verse kicsit kizökkent minket megszokásainkból, ha hagyjuk. Rávilágít arra, mennyi szépséget, csodát rejt a kívülről már unottá is vált málló vakolat, hiányzó díszítés, ócska templomablak.

Sok templomunk Szűz Mária tiszteletére lett felszentelve. Amelyik nem, abban is van szobor vagy festmény a Szűzanyáról. Ő az, akinek elsőként kellett belülről látóvá válnia, felismernie az újszülöttnél az ég urát, meglátnia a keresztre feszítettben a világ üdvözítőjét. Kérjük segítségét, hogy át tudjunk alakulni! Akkor talán így is mondhatjuk a már nem is annyira tréfás rigmust: Falu végén templom, még ma bemegegyek, azt tom.

Boronkai Zsuzsanna

## A Háló táboráról

Számomra minden évben ünnep, és kiemelkedő esemény a Háló mozgalom 1 hetes nyári családos tábora. Általában 300-440 fő vesz rajta részt a Kárpát-medence minden szögletéből. De volt már táborunk Zánkán 1500 fővel, és volt az első tábor 1999-ben Homoródfürdőn 750 fővel.

Az idei tábor Csíksomlyón volt, ahol a különleges szakrális hely még tovább fokozta a tábori hangulatot. De voltunk már Sátoraljaújhelyen, Balatonkenesén, Marosfőn, Baján, és még sok más helyszínen.

A táboroknak mindig van egy témájuk, mottójuk, amire a hét fel van építve idén ez a Damaszkuszi úthoz kapcsolódott. Ennek a témának a mentén a fő mondanivaló, amiről beszélgetni szerettünk volna, az a jövő egyháza volt. Az egyes napok úgy épülnek fel, hogy minden napnak 1-1 régió a „felelőse”, ők ébresztenek, adják át az ajándékokat a meghívott előadók, felelnek a misén a felolvasásokért, a hívek könyörgéséért, stb. Aztán ezen felül minden napnak is megvan a maga témája a nagy témán belül. Idén ezek a következők voltak: reményvesztettség, visszacsúszás-menekülés, elindulás az úton, kérdező és válaszoló egyház, öntudatra ébredés-erőforrásaink feltöltése és végül a záró napon: a misszió kihívásai napjainkban.

## Olvassunk verset, mert érdemes!

### Dsida Jenő: Templomablak

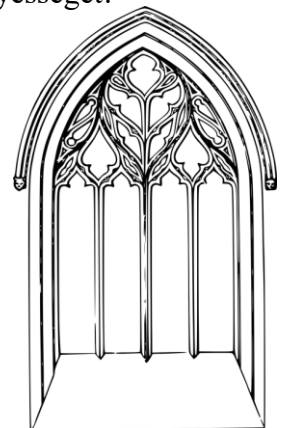
Kik csak az uccán  
járnak-kelnek  
szépséget rajta  
nem igen lelnek,  
kiváncsi szemmel  
rá nem tapadnak:  
csak egy karika,  
szürke karika,  
ólomkarika,  
vén templomablak.

Rácsa rozsdás,  
kerete málló,  
emitt moh lepi,  
amott pókháló, -  
sütheti napfény,  
sötét örökre,  
mint világtalan,  
bús világtalan,  
agg világtalan  
húnyt szemegödre.

De ki belép  
a tág, iromba,  
boltozatos,  
hűvös templomba  
s belülről pillant  
ablakára,  
megdöbben áll,  
megkövülten áll,  
elbűvölten áll: -  
Nézz a csodára! -

Színek zengése!  
Fények zúgása!  
Mártir mosolya!  
Szűz vallomása!  
Kék, ami békül,  
piros, mi lázad!  
Magasba ragad,  
a mennybe ragad  
lángtünelemény  
és tűzkáprázat!

Ó, titkok titka:  
a földön ittlent  
belülről nézzen  
mindenki mindent,  
szemet és szívet  
és harcot és békét! -  
Áldja meg az Úr,  
áldja meg az Úr  
a belülről látók  
fényességét!



A nap elején, még a reggeli előtt már számos programra kaptak az emberek meghívást: futás, torna, többféle reggeli ima lehetőség, íjászat, stb. majd a reggeli után egy előadás, majd kiscsoportos megbeszélés következett, amire mindig igyekszünk elegendő időt hagyni. Általában még ebéd előtt kerül sor a napi misére, istentiszteletre.

Délután nagyon színes szabadidős foglalkozások közül választhatnak a táborlakók, például sportfoglalkozások, beszélgetés meghívott emberekkel, magam magyar népmesékről meséltem azoknak, akiket érdekelt, stb.

Este pedig van általában valamilyen kulturális műsor, majd utána táncházak, éneklések, és egyéb szórakozások. Ebből kivételt képeznek általában a pénztekek, mert akkor lelki délutánt, estét tartunk. Idén a Csíksomlyói keresztutat jártuk meg kiscsoportonként, a mise is fent volt Kissomlyó hegyén, és általában este pedig szentségimádás, bűnbánati liturgia és gyónási lehetőségek vannak.

Nagy szervezést, sok munkát jelent ez a hét a szervező csapatnak. De általában az emberek lelkesen, sok új ismerőssel, élményekkel teli mennek haza. Az emberekben erősen növekszik a Háló iránti elkötelezettség a táboroknak a hatására. Azt is tudom, hogy sok plébánia is pont ezért szervez saját magának táborokat, mert növekszik a tagok között az összetartozás érzése, ami aztán kihathat hosszabb távra is, és megmutatkozik a plébániai életben is.

Felmerült néhányunkban: vajon ez teljesen elképzelhetetlen Nagytétényben?

Szeibert András

## Az Úr házának építése és felszentelése bennünk

*(Szent Ágoston püspök beszédeiből)*

(Sermo 336, 1. 6: PL 38 [edit. 1861], 1471-1472. 1475)

E közösség mai ünnepének tárgya: az imádság házának felszentelése. Ez tehát a mi imádságaink háza: Isten háza pedig mi magunk vagyunk. Ha Isten háza mi vagyunk, e világban épülünk, hogy a világ végén felszenteljenek bennünket. Az épület, sőt az építkezés maga is munkát kíván, a felszentelés már ujjongást.

Ami itt történt, amikor a falak emelkedtek, az történik most is, amikor a Krisztusban hívők összegyűlnek. Amikor ugyanis hisznek, mintegy fa és kő termelődik az erdőkből meg a hegyekből; amikor megtanulják hitünket és megkeresztelkednek, akkor formálódnak, mesterkezek faragják, egyengetik és helyükre illesztik őket.

Mindazonáltal csak úgy alkotják az Úr házát, ha szeretetben illeszkednek össze. Ha a gerendák és a kövek nem kapcsolódnának biztos rendben egymásba, ha nem kötődnének békésen egybe, ha nem illeszkednének egymáshoz, senki sem lépne be ebbe a templomba. Végül, ha azt látod, hogy egy épületben a kövek és gerendák jól illeszkednek egymáshoz, biztonságosan beléphetesz, nem félsz, hogy összeomlik.

Krisztus Urunk tehát be akar lépni és közöttünk akar lakni, ezért mondotta mintegy építő szándékkal: Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! (Jn 13, 34) Parancsot adok nektek, mondta. Amíg ugyanis régiek voltatok, még nem alkottátok az én házamat.

Saját romjaitokban hevertetek. Szeressétek tehát egymást, hogy kiemelkedjétek régi romjaitokból.

Gondoljátok meg tehát, szerettem, hogy a jövődölések és ígéretek alapján még fel kell építenünk ezt a házat az egész világon. Amikor a fogság után felépült az Úr háza, a zsoltár szavaival ezt mondták: Új dalt énekeljétek az Úrnak, az Úrnak minden föld énekeljen! (Vö. Zsolt 149, 1) Amit úgy mondtak akkor, hogy új dal, arról azt mondja az új parancs. Mi volna az az új ének, ha nem az új szeretet? Aki szeret, az énekel. Ennek az énekesnek a hangja a szent szeretet tüze.

Amit tehát megvalósítva látunk szemeinkkel ezekben a falakban, az legyen meg bensőleg lelkünkben; és amit tökéletesnek látunk kövekben és gerendákban, azt Isten kegyelméből valósítsátok meg testetekben.

Mindenekelőtt tehát adjunk hálát Urunknak, Istenünknek, akitől minden jó adomány és minden tökéletes ajándék származik, áldjuk jóságát lelkünk igazi örömeivel, mert meglátogatta hívei lelkét ennek az imádság házának az építésénél, érzéseiket felszította, és segítséget is nyújtott. A még nem akaróknak azt sugallta, hogy akarjanak, a jóakaratók törekvéseket pedig tettekre váltotta; az Isten maga ébreszti benneteket a szándékot, s hajtja végre a tettet tetszésének megfelelően (Fil 2, 13), tehát mindezt ő kezdte és ő is fejezte be.

## PIROSKA ÉS FARKAS

izgatottan nézték a TV-ben az úszó világ bajnokság adásait. Farkas nem örült a pólósok furcsa vereségének a döntőben, de mindent egybevetve elégedett volt az eredményekkel.

Furdalta a kíváncsiság, vajon nagymama hogy áll mindehhez. - Mit tetszik szólni Hosszú Katinka három érméhez? Világraszóló teljesítmény, nem?

-Valóban elképesztő ennek a karcsú nőnek a fizikai ereje és kondíciója. Ám a te szóhasználatod kicsalt belőlem egy gondolatot: Vajon hogy áll Katinka a más-világra szóló teljesítménnyel? Remélem, ismeri a következő mesét:

„Szent Péter előtt a mennyország kapujában félnéken téblábol egy csupaizom ember.

- Láttam fiam, hosszasan voltál, ahogy ti mondtátok ott lent, „világ”-első. Példátlan erőfeszítéseidért meg is kaptad jutalmadat: dicsőséget, népszerűséget, gazdagságot. De tudod, ez itt egy nagyon más világ, itt a te erőd ...khm, khm. Nézd csak, jön utánad egy híresen okos ember, hallgasd meg te is, légy szíves, állj egy kicsit ide félre!

-Tudom, fiam, - kezdte Szent Péter ismét - sokak szerint az univerzum egyik legjobb ismerője, magyarázója voltál. Kaptál érte díjakat, nemzetközi elismertséget, anyagi jólétet. És a mi országunkat mivel gondnád erősíteni, mert hát a te tudományod itt...khm, khm. Ó, bocsáss meg, állj egy kicsit ide félre te is!

Magába mélyedten, bandukolva közeledett egy ember. Érthetetlennek tűnt, hirtelen milyen izgatottan tárta szélesre a mennyország kapuját Szent Péter s már kiabált is: - Csaba testvér! Gyorsan fiam, futás befelé! Azzal nagymama hátradőlt a székében, mint aki befejezte mondandóját.

A gyerekek várakozóan néztek rá, de Piroska nem sokáig bírta türelemmel: - És mi lett a sportolóval meg a tudóssal?

Nagymama hamiskásan mosolygott: - Lehet, hogy ez csonka mesének tűnt? Pedig nem az! És hogy mi lett velük? Azt tanultátok ti is! Aki élete utolsó pillanatában szeretne a mennyországba jutni, azt nem zavarják el! Csak mielőtt bebocsájtják, ki kell égesse lelkéből a salakot.

- Részletekre lenne azért jó tanácsom, kettő is: Legyetek jóba Szűz Máriával! Ha Péter nem engedne be az ajtón, hátha Mária megtenné ezt az ablakán át! A másik javaslatom meg, hogy gyorsan üljetek asztalhoz, úgy sejtem, jól fog esni a kolbászszeves és az almáspite.

ke

## KRÓNIKA

- Máj. 13.** Élő rózsafüzér zarándoklat – fogadtuk a zarándokokat.
- Jún. 11.** A Katolikus Rádió templomunkból közvetítette a Szentmisét.
- Jún. 20.** Ákos atya ezüstmiséje – hálás vagyok a szép ünneplésért.
- Aug. 15.** Nagyboldogasszony ünnepe, templomunk búcsúja.
- Szept. 10.** Veni Sancte – évnyitó Szentmise.
- Okt. 01.** Bérnálás szentségének kiszolgáltatása, 9 fiatal részesült a bérnálás szentségében.
- Okt. 05.** Templomszentelés ünnepe – a megújított képviselőtestület ígéret tétele.
- Okt. 08.** Elsőáldozás – 8 gyermek járult először szentáldozáshoz.

## NAPTÁR

- Nov. 01.** **Mindenszentek ünnepe – parancsolt ünnep.**  
15:00 Imádság az Angeli úti temetőben,  
18:30 ünnepi Szentmise.
- Nov. 02.** **Halottak napja.**  
18:30 Szentmise, majd csendes szent-ségimádás.
- Nov. 18.** **Szent Erzsébet ünnepéhez kapcsolódóan kenyérsütés.**
- Nov. 25.** **Országos szent-ségimádási óra.**
- Dec. 02.** **Adventi koszorú kötés.**
- Dec. 03.** **Advent 1. vasárnapja.**

## KEMPIS

(Részletek)

Második könyv

### II./10. Isten kegyelméért hálával tartozunk

II.

Aki jártas a kegyelem ajándékában, és megnevelődött az attól való megfosztatásnak ostorcsapásai alatt, az nem lesz oly vakmerő, hogy bármi jót magának tulajdonítson, hanem inkább szegénynek és csupasznak vallja önmagát.

Ismerd Istenének, ami az övé, s azt tulajdonítsd magadnak, ami a tiéd. Vagyis adj hálát Istennek a kegyelemért, és csak magad vádold a bűneidért, gondold meg, hogy téged semmi meg nem illet csak az értük járó büntetés.

Foglald el mindig az utolsó helyet, akkor neked adják a legelsőt, mert a magaslat meg nem áll anélkül, ami odalent van. Isten azokat ismeri legnagyobb szenteknek, akik legkisebbek önmaguk szemében, s minél nagyobb dicsőség veszi őket körül, annál alázatosabbak.

Igazsággal, mennyei dicsőséggel sosem telnek el, akik kapva kapnak a csalóka dicsőségen.

A kevélyek teljesen alkalmatlanok arra, hogy Istenben alapot vessenek és megszilárduljanak.

Azok pedig, akik Istennek tulajdonítják mindazt a jót, ami-ben részük van, egymástól nem várnak dicséretet, hanem csak arra a dicsőségre törekszenek, amely Istentől való, és azon vannak, hogy bennük és minden szentben Isten dicső-üljön meg minden fölött, mindig csak erre törekszenek. Légy hát hálás a legcsekélyebbtől is, akkor méltó leszel arra, hogy többet kapjál.

Tekintsd a legkisebbet a legeslegnagyobbak, s ami inkább megvetésre méltó, azt különleges ajándéknak.

Ha az ajándékozó méltóságát megfontolod, semmi adományát nem véled majd kicsinek, silánynak.

Mert nem kicsi az, amit a fölséges Isten ad.

Még ha büntetést, csapásokat mérne is reád, azt is hálával kell fogadnod, mert amit enged, hogy történjék velünk, mind üdvösségünkre fordítja.

Aki Isten kegyelmében meg akar maradni, legyen hálás a vett kegyelemért, türelmes a kegyelem megvonásakor.

Imádkozzék, hogy visszatérjen, óvatos és alázatos legyen, hogy el ne vesszen.

### Kempis Tamás: Krisztus követése

(Fordította Jelenits István Dr. Ecclesia, Budapest, 2004. Kilencedik kiadás.)

A Hírlevelet kiadja: a nagytétényi római katolikus egyházközség.

Alapította: Verőcei Gábor plébános és Szeibert András, Felelős kiadó: Fülöp Ákos plébános

Szerkesztik az erre jelentkezők, írják az egyházközség tagjai, ezért akik a lapban bármit olvasni, látni szeretnének, valamit hirdetni, felajánlani, kérni óhajtanak, vagy bármilyen ötletük van a lappal kapcsolatban, azok a következő személyeket keressék:

Szeibert András (főszerkesztő) (1225. Budapest, Batthyány u. 34. Tel: (30) 456-5476 szeibert.andras@halo.hu  
Németh András (tördelő-szerkesztő) (2440. Százhalombatta, Strand utca 44. Tel: (20) 915-5280 annus.nemeth@gmail.com

A plébánia levelezéskönyvébe is be lehet dobni híreket, üzeneteket.

A Hírlevél megfelelő mennyiségű anyag összegyűlte után, vagy alkalomhoz kapcsolódva jelenik meg. Az újság korábbi példányai a plébánián igényelhetők.

2 oldal (1 lap) előállítási költsége mintegy 20 Ft. A költségek fedezésére adományokat elfogadunk.

100